

Vechten voor Trots

Door : Nupur Deen

Schrijver: Nupur Deen

Coverontwerp: Nupur Deen

ISBN : 9789464351668

Dit boek draag ik op aan Gabriëlla mijn dochter.

I thank Kevin Sorbo for using his name. And because he turned out to be an inspiration for the realization of the character Zach.

Hoofdstuk 1

Pas vandaag kan ze zeggen dat ze echt gelukkig is. Ondanks dat, gaat ze naar een plek die haar aan verdrietige tijden doet denken. Het is net of moeder natuur het er mee eens is. Het regent dat het giet. En de ruitenwissers van de taxi zwiepen ritmisch heen en weer. Maar als ze aankomen op de plaats van bestemming, de begraafplaats, houdt het opeens op met regenen. Het lijkt wel of ze wil zeggen: 'nu is het tijd, voor jou.'

Ze stapt uit en betaalt de taxi. Bijna vergeet ze de bloemen mee te nemen. Gelukkig wijst de vriendelijke taxichauffeur haar er op. Ze bedankt hem hartelijk en draait zich om.

Het zware gietijzeren hek duwt ze open. Vroeger had het haar moeite gekost maar tegenwoordig is het een fluitje van een cent.

Ze wandelt naar binnen. De paden op. Het is een enorme begraafplaats. Toch kost het haar geen enkele moeite om de plek te vinden. Een plek waar ze altijd kan schuilen.

Op het graf staat een vaas. Ze pakt de oude bloemen er uit, loopt naar een kraantje toe. Om vervolgens de nieuwe bloemen in de vaas te zetten. Ze loopt terug naar het graf.

'Alstublieft mama hier zijn uw rozen. Die u altijd zo mooi vond.' Zolang ze het zich kon herinneren

had haar moeder altijd een witte roos in d'r haar. Of er stond een bos witte rozen op de tafel.

Ze glimlacht. 'Dag mama' zegt ze. 'Hier ben ik dan. Ik heb een nieuwtje voor u. Maar dat komt straks wel. Nu eerst even rustig samen zitten.' In de rugtas die ze bij zich heeft, haalt ze een heel klein oud klapstoeltje. Het heeft niet eens een rugleuning. Het is niet meer dan een lapje stof met ijzeren stangen als poten.

'Sorry, maar het moet even. Anders kom ik straks niet meer overeind'. Daarbij aait ze, met een gelukzalige glimlach om haar mond, over haar buik.

'De cirkel is rond.' zegt ze.

Dan kijkt ze naar het graf dat naast die van haar moeder staat.

'Dag papa. Jij ook hier?' Ze grinnikt. Zo lang als ze haar vader kende hield hij niet van bloemen. Ze hebben er maar een engelenbeeldje neer gezet. Het beeldje heeft een klein buikje. Ze weet niet zeker of haar vader het zou waarderen. Maar omdat hij er nu toch niet meer is, hebben ze het maar zo gelaten. Ze hebben er alle drie zachtjes om moeten lachen.

'Weet je mama,' zegt ze met een zucht. 'Dat het heel lang heeft geduurd voordat ik weer echt

gelukkig was. Weer echt de zon zag schijnen. Geluk is wat je er zelf van maakt. Dat weet ik nu. Maar man oh man wat heb ik moeten vechten.'

Als ze er over nadenkt, weet ze niet meer wanneer ze voor het laatst echt gelukkig was. Waarschijnlijk de dag voordat ze hoorde dat ze moesten verhuizen van Nederland naar New York. Die dag was nog niet eens het ergste. Maar in een wereld terecht komen die je niet snapt. Een land waar je de taal amper spreekt, en ver, heel ver weg van haar vrienden. Van de mensen die werkelijk om haar gaven.

Een land met mensen waarvan ze ook niet de behoefte had om ze te leren kennen. Dat deden ze immers bij haar ook niet. Om vervolgens ook terecht te komen in een kerk, waar je als meisje en vrouw niets voorstelde. Haar mening en gevoelens deden er niet toe. Ze was immers maar een meisje. Haar broers hebben nooit kunnen zeggen 'Ik hou van je'.

Met een vader die echt probeerde om zijn dochtertje te begrijpen. Maar daarin miserabel faalde omdat hem nooit was geleerd hoe vrouwen en meisjes denken.

Hoofdschuddend kijkt ze naar zijn graf. Ze wist eigenlijk niets meer van die begin tijd. Dat heeft ze verdrongen. Het zit ergens diep van binnen.

‘ Weet je mama, dat mijn herinneringen pas weer begonnen op de dag van jullie begrafenis. De rest is vaag.’ Ze schudt d’r hoofd.

Ze kijkt naar de strakblauwe lucht. Er is geen wolkje meer te zien. Dus heeft ze de hele dag de tijd, om hier even te zitten. Bij papa en mama.

Soms voelt het nog als de dag van gisteren. Ik was een bang meisje van net vijftien jaar. Haar broers, Zach en Paul hadden ieder een arm om haar heen geslagen. Het was een van de weinige keren dat ze dat deden.

De dominee, een nieuwe. Ze wist toen niet eens zijn naam. Light of zo iets.

Een jonge man die vele meisjes en vrouwen het hart op hol liet slaan. Maar hij onthield zich van iedere toenadering. Hij vond het machtsmisbruik en had daar een hekel aan.

Gewoon vriendelijk knikken dat deed hij.

OP die verschrikkelijk dag van de begrafenis, bulderde zijn stem door de kerk.

‘ Vandaag, broeders en zusters is de duivel in ons midden gekomen. Wees gewaarschuwd. Ook gij kunt het slachtoffer worden.’

Hij wees naar de kisten. Het waren er vijf. Het was te veel, iedere kist was er een te veel.

‘ Onze geliefde broeder Wish, is de schok van de gewelddadige dood van zijn geliefde tweede vrouw, onze zuster Wish, niet meer te boven gekomen.’ Riep hij met een luide stem. ‘ En de HERE heeft hem tot zich genomen. Vervolgens wees hij naar de kist van haar moeder. ‘ Zijn vrouw onze zuster Wish heeft geprobeerd haar leven te geven, om te redden wat haar dierbaar was.’

Hij wees naar de volgende kist. ‘ Karen de vrouw van Zacharias Wish jr.’ Maar ze hoorde hem niet meer. Ze bleef maar staren naar de kist van haar moeder.

Haar moeder was de tweede vrouw van haar vader. Ze was niet veel ouder dan haar stief schoondochters. Ze waren dan ook meer vriendinnen.

Ze wordt opgeschrikt door de stem van de dominee, ‘ Vervolgens nam satan nog iets veel erger van ons af. Zuster Josie Wish was zwanger van een zoon. Bezeten door satan schoot de dader haar neer.’

Bij die woorden probeerde ze, om met haar handen, haar oren te bedekken. Ze kon het niet meer aanhoren. Ze staarde hem aan. Wat een afgrijselijke woorden. Die gaan door merg en been. Ze kon er niet meer tegen. Waarom bleef

hij maar praten. Zag hij dan niet hoe onrustig ze alle drie op hun stoelen schoven ?

Gelukkig zag de dominee toch hoe onrustig ze alle drie waren.

Hij zuchtte en zei zachtjes. ‘ De duivel nam ook het zonnetje van haar vader weg. Broeder Paul Wish, moet ook zijn kleine meisje Evi begraven. Dit alles komt door de duivel. Wat hem bezielde weet niemand. Waakt, prijst u gelukkig, als het u nooit is overkomen.’ Even zweeg hij. Maar ging toen verder. ‘ Ik ben dankbaar dat we tot ver buiten onze deuren deze lieve familie ondersteunen. De weg zal niet makkelijk worden.

Laat ons bidden voor genade.’

Het gekke is, ze weet niet meer wat er gebeden is. Ze heeft alleen maar gehuild. Ze heeft geschreeuwd. Ook haar broers konden er niet meer tegen. Gedrieën stonden ze op en liepen de kerk zaal uit. In een zijkamertje zijn ze gaan zitten.

Alle drie waren ze diep in gedachten verzonken. Pas toen de dienst afgelopen was kwam er een broeder naar hun toe.

‘Het is goed. We komen.’ Zach geeft hem een knikje. Zach is de oudste.

‘Zorgen jullie voor de kisten, dan draag ik zusje. Ik weet niet of het goed voor haar is om hier bij te zijn. Maar het niet doen voel ook niet fijn.’ Paul kijkt zijn oudere broer aan. Hij heeft gelijk. Dit mag ze niet missen

Dan gaat de grote stoet lopend naar de begraafplaats. Ze worden naast elkaar begraven. Eerst haar vader, dan haar moeder vervolgens begraven ze Karen, Josie en Evie komen samen in één graf. Paul wilde dat zo. ‘Ze mogen niet meer gescheiden worden!’

Ondanks de grote schare mensen, is het dood stil op de begraafplaats. Er kwam nog een gebed. Namens en door de familie. Het had Zach en Paul veel moeite gekost om überhaupt een gebed te kunnen bedenken. Want even was er geen plek voor God, alleen maar woede, verdriet en radeloosheid. Want wat moet je hier mee? Uiteindelijk was het gelukt. Weliswaar kort, maar toch hadden ze woorden kunnen vinden. Ze pakken elkaars handen vast. Nog nooit hadden de jongens elkaars handen vast gehouden. Het lukt Louisa om even op te kijken naar haar broers. Zo wankel als ze is. Ze pakt Paul zijn hand vast. Als hij ziet dat ze op haar benen

wiebelt grijpt hij haar stevig vast. ‘Leun maar tegen me aan. Sluit je ogen en trek je maar niets aan van al die mensen.’ Fluistert hij zacht. Ze houdt niet van al die mensen. Want wat moet je er mee? Ze komen toch niet voor haar, maar voor de jongens. Volgens één van oudere zusters telde haar verdriet niet. Moest ze er voor haar broers zijn.

Zou het waar zijn? Ze wist het niet. Maar zij was de jongste toch? Zij was toch extra kwetsbaar? In de verte hoort ze Zach beginnen met het gebed. Zijn stem trilt. Ongetwijfeld zullen de tranen ook bij hem over zijn wangen lopen.

Hij vraagt God om genade in deze duistere tijden. Om steun in de taak die voor hem ligt. Hulp bij het verwerken van dit immense verlies. Dat er gerechtigheid mag komen. Dan sluit hij af. Het gebed was zacht. Het was dan ook niet de bedoeling dat iedereen het zou horen. Zach houdt er niet van om luid in het openbaar te bidden. Niet omdat hij zich schaamt, maar omdat hij vindt dat zijn persoonlijke relatie met God niemand wat aan gaat.

Hij kijkt naar zijn jongere broer en zusje. Ze is een wrak. Ze is niet meer opgehouden met huilen en gillen vanaf het moment dat ze hoorde

dat iedereen weg was. Nu is ze moe en slap. Het baart hem zorgen.

Dan opeens tussen de menigte door komen drie mensen aan gelopen. Een vrouw en een man. Tussen hen in loopt een meisje. Ze is ongeveer even oud als Louisa. Ze hebben haar geadopteerd uit Korea.

Blij en dankbaar kijkt hij ze aan. Het meisje loopt langzaam naar Louisa toe. Ze legt rustig een hand op haar schouder. ‘Louisa!’ Fluistert ze.

Met een ruk draait Louisa zich om. Haar hart maakt een jubel sprongetje. Ze voelt hoe er een steen van haar hart valt.

Suzan haar aller, aller beste vriendin, ze is er. Vandaag, op de dag dat ze haar het hardst nodig heeft. Suzan slaat haar armen om Louisa heen. Haar ouders volgen het voorbeeld.

Ze wenden zich tot de jongens.

‘Zullen wij Louisa onder onze hoede nemen vandaag?’

De jongens knikken, en slaken een zucht van verlichting. ‘Graag!’

Hoofdstuk 2

‘Ik haat dit huis’ Louisa spant haarhele lichaam en balt haar vuisten. Als ze de woonkamer binnenstapt.

Suzan komt naast haar staan. ‘Ik snap het, alles in dit huis doet je aan je ouders denken hé?’

‘Ja, de geur van papa’s pijp hangt nog in de woonkamer.’ De pijp die hij van de dokter niet meer mocht roken.

‘Waarop haar vader tegen hem zei: ‘Als ik dan toch binnenkort sterven zal, dan maakt het nu niet meer uit,’ Louisa glimlacht een klein beetje, als ze terug denkt aan hoe haar vader, de jonge arts van replek diende.

Haar moeder had hem een compliment gegeven. Ze had gezegd dat hij gelijk had. Maar of ze dat ook echt vond?

‘Kom meisjes gaan jullie zitten, dan maak ik thee.’ Suzans moeder had expres het gesprek afgekapt. Omdat ze niet wilde dat Louisa nog meer van streek zou raken.

Louisa was altijd als een dochter voor haar geweest.

Suzan en Louisa gaan naast elkaar op de bank zitten. Innig hebben ze hun armen om elkaar heen gestrengeld.

Suzan zwijgt, meer word er vandaag ook niet van haar verwacht. Soms hoef je als vriendin even helemaal niets te zeggen. Het gaat er om dat je er voor elkaar bent. 'Ik zal er zijn' had Suzan eens ergens gelezen. Was het in de Bijbel? Ze weet het even niet meer. Wel weet ze dat ze er vandaag voor haar vriendin wil zijn.

Dat is altijd zo geweest, altijd konden ze op elkaar steunen.

Toen een paar jaar geleden Suzan ernstig was verbrand aan haar rechter kant. Vlogen Louisa en haar moeder, voor de zomer terug naar Nederland, en Louisa heeft veel aan Suzans bed gezeten. Nu is het haar beurt.

Dan komt haar moeder binnen. Ze heeft op een dienblad vier glazen thee staan.

Ze praten even over Nederland, hun vrienden. Hoe ze allemaal daar meeleven. Het lukt Louisa om eindelijk tot rust te komen. Een heel klein glimlachje tovert ze op haar gezicht als Suzans vader een grapje maakt.

Dan komt Dr. de Witte, Suzans moeder, op haar hurken naast Louisa zitten.

Haar stem trilt. ‘Lieve schat, ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen, behalve dan dat ik je moeder ook heel erg mis. Ze was mijn beste vriendin.’ Even zwijgt ze. Ze moet even een traantje weg pinken.

‘Ik wilde je wat vragen, hoewel ik niet weet of jij officieel die vraag mag beantwoorden. Maar ik vind jou mening belangrijk.

Je mag als je wil met ons mee terug naar Nederland. Dat zou je al eerder doen, omdat jij hier in Amerika je ongelukkig voelde. Maar door wat er met Suzan was gebeurd, is dat toen niet door gegaan. Dus zou je met ons mee terug willen?’

Er valt een stilte. Iedereen staart Louisa verwachtingsvol aan. ‘Ik zou dit zo graag willen, maar ziet u, Zach en Paul zijn nu mijn enig overgebleven familie. Die wil ik niet achter laten. We zijn alle drie beschadigd en gebroken, maar als we bij elkaar blijven, dan zal het hopelijk weer een beetje helen.’

Dr. de Witte geeft Louisa een kusje. ‘Ik snap het, als je maar wel weet dat ik een oogje in het zeil houd. Want die twee kerels bedoelen het misschien wel goed. Maar ze begrijpen van meisjes waarschijnlijk helemaal niets.’ Haar

gezicht straalt. Uit iedere poriën van haar stroomt de liefde.

Het gesprek wordt algemener. Louisa haar lichaam word slapper. En af en toe vallen haar ogen toe.

‘Kom meisje, ik breng je naar bed.’ Dr. de witte kijkt haar met gefronste wenkbrauwen aan. Ook Professor de Witte, Suzans vader, een professor in de neurochirurgie. Geeft haar een knuffel. ‘Meisje’ zegt hij. ‘Voor ons ben jij een tweede dochter, dus als je ook maar iets nodig hebt. Roep je maar. Want ook al wonen we ver weg. In gedachte zullen wij altijd bij je zijn.’

Suzans moeder is hoofdarts op een kinderafdeling in een ziekenhuis. Het was voor haar dan ook niet moeilijk om een slaappil voor Louisa uit te schrijven. En mee te nemen.

Samen met haar moeder brengt Suzan Louisa naar bed. Met tegen zin neemt ze de slaappil in. Het is een sterke, en Louisa is binnen 5 minuten in een diepe slaap.

Pas de volgende morgen wordt ze wakker. En vind ze Suzan naast zich liggen. Die ogenwrijvend naar haar lacht.

‘Goedemorgen, ik heb het logeerbed maar uitgeklast. En ben lekker naast je gaan slapen. Mocht van Zach.’

‘Je ouders?’ Vraagt Louisa terwijl ze nog flink gaapt.

‘Die logeren in een hotelletje hier dicht in de buurt.’

‘Ik heb honger.’ Louisa rekt zich uit.

‘Logisch, je hebt niets gegeten gisteren.’

‘Eerlijk gezegd heb ik al dagen weinig tot niets gegeten.’

Suzan schud haar hoofd: ‘Dat is niet goed voor je. Je dronk toch wel?’ Louisa knikt bevestigend.

‘Nou, dat zal je vandaag niet gebeuren. Mijn moeder duwt het je wel door je strot.’

‘Dat dacht ik wel’ Zo is Suzans moeder nou eenmaal.

Opeens schiet er Louisa iets te binnen. ‘Wie heeft hier vannacht geslapen? Van de volwassenen bedoel ik?’ Ze kijkt Suzan angstig aan. ‘Of ware we alleen?’

Het antwoord komt op dat moment binnen waaien. Het is Paul.

‘Goedemorgen zusje, ik heb hier vannacht geslapen. Ik hield het thuis niet meer uit. Alles deed me aan Josie en Evi denken. Ik werd er gek van.’

Louisa knikt, ze snapt het maar al te goed.
'Ik weet wat je bedoelt. Dat heb ik met de woonkamer, en keuken.'

'Ik ga naar Zach, samen ontbijten. Wat gaan jullie doen?'

Suzan kijkt op de wekker. Tien uur. 'Oh mijn ouders zullen zo wel komen. We gaan vast samen ontbijten.'

Paul kijkt zijn zusje vragend aan. 'Ga je echt niet mee?'

Ze schudt haar hoofd. 'Nee vandaag even niet. Ik heb even behoefte aan Suzan.' Ze geeft hem een knuffel. Paul duikt niet weg. Vandaag even niet.

Voordat Paul de kamer uitloopt roept Louisa hem terug. 'Paul, ik wilde je nog wat vragen.'
'Wat is er zusje?'

Zie je, er waren enkele kerkzusters, die af en toe met mij in het ziekenhuis gewandeld hebben. Dat vond ik erg lief, maar ze vonden dat mijn verdriet minderwaardig was aan jullie. Omdat God vrouwen op de tweede plaats had gezet. Omdat jullie als mannen, het meer verdienden om gesteund te worden. Is dat waar? Vind God echt mijn verdriet minder waard.' Haar stem trilt. Ze heeft het gevoeld dat er een knoop in maar maag zit.

Paul draait zich met een ruk om. Zijn ogen spuwen vuur en zijn mond valt open. Hij loopt terug naar het bed. Gaat op het voeteneinde van het bed zitten. Pakt zijn zusje liefdevol vast en kijkt haar diep in de ogen. 'Luister nu goed naar me. Zach en ik zijn vast niet de makkelijkste, en we komen voor nieuwe uitdagingen te staan. Maar nooit zal jouw verdriet minder waard zijn voor ons. Geen mens mag je dat afnemen. Begrijp je dat?' Louisa knikt. De knoop in haar maag verdwijnt. 'Laat je niet door die oude wijven op je kop zitten. Bovendien weten zij niet hoe jij je voelt. Zij hebben dit nooit meegemaakt.'

Paul beloofd met Zacht te overleggen. Want dit mogen ze niet zomaar laten gaan. Hier moet iets aan gedaan worden.

Dan loopt hij de kamer uit.

Beneden aangekomen opent hij de deur. Suzans ouders komen net aangelopen. Hij pakt de sleutel van zijn motor. En sluit de deur achter hen.

Dan start hij de motor en rijdt weg. Heerlijk die motor. Hiervan ontspant hij altijd. Lekker rustig. Heel even lijkt het of zijn zorgen weg waaien door de wind die in zijn gezicht blaast. De wind droogt zijn tranen. Tranen die hij

moeilijk kan laten stromen. Maar vanmorgen kwamen ze toch. Het ritje doet hem goed. Expres rijdt hij met een omweg naar Zachs appartement. Anders is hij er binnen tien minuten.

Hoofdstuk 3

Zach staat al op de uitkijk. Hoofdschuddend ziet hij hoe Paul de motor parkeert. Dat kleine stukje had hij best kunnen lopen. Typisch Paul altijd vind hij wel een excuus om met de motor te komen.

Als Paul boven is merkt Zach pas dat hun zusje er niet bij is.

‘Zusje is zeker nog thuis?’

Paul knikt: ‘Suzans ouders kwamen. Ze wilde even bij hun zijn.’

Zach knikt. Hoewel hij het jammer vind, snapt hij haar ook wel. Over twee dagen vliegt Suzan met haar ouders weer naar Nederland. Zusje wil gewoon de tijd die ze nog samen hebben, optimaal benutten.

Dan verteld Paul wat Louisa heeft verteld over de zusters van de kerk. Hoe van streek ze er van was. Zach schud met samen geknepen ogen, zijn hoofd. ‘Belachelijk! Ik leg mijn klacht wel bij de dominee neer.’